

NOVINE

Glasilo Slovenske krajine

Priloga : M. List s kalendarom Srca Jezušovoga
i Népujság.

Izdajateo: KLEKL JOŽEF, vp. pleb.
bivši nar. poslanec.

Uredništvo M.-Sobota,
Kolodvorska ulica 128.
Cena oglasov: cm² 75 par,
1/4 strani dobi 20 %, 1/2
strani 25 %, i cela stran
30 %, popušta za edno
objavo. Cena malih o-
glasov je: do dvajsetpet
reči 5 Din., više od vsake
reči pol Din. Med teko-
tom cm² 1:50 D. v „Po-
slanom“ 2:50 D. Tako za
oglas plača uprava i da
za vse oglose od 5 %, do
50 % popušta pri več-
kratnoj objavi.

Ček. položnice št.: 11806

Rokopisi se ne vračajo.

Novine prihajajo vsako
nedelo. Cenapriskupnom
naslovi 25 Din, na po-
samezni naslov 30 D.,
M. List na skupni naslov
10 D. na posameznoga 15
D. Či se cela naročnina
naprej plača do konca ju-
na. Prek toga časa je na-
ročnina za 5 D. večša. A-
merikanci plačajo za No-
vine, M. List 4 dol., ravno
tak naročniki iz Canade,
Australije i Južne Ameri-
ke. Prek mej države v Euro-
pi je cena Novin 57 D.,
M. Lista 25 Din. Plača se
v Črensovcih na uprav-
ništvu, naročitev: Tiskar-
na Panonija M. Sobota.

Pozdravljeni prvi maturanti

Pravzaprav smo že pred 2
leti meli svoje prve maturante,
šteri so začnoli svoje šole na
našoj sobočkoj gimnaziji, nego
maturu so bili prisiljeni delati na
drugi zavodaj.

Letos pošle v svet naša gim-
nazija svoje prve mlade ljudi,
šteri so osem let zajimali vuče-
nost v domačem zavodi i so
pred ministrskim odposlancom i
profesori pokazali ka so si v
osmi letaj svoje najlepše mladosti
nabrali.

Pot naši maturantov, kak
sploj vsej naši dijakov, je ne bila
potrošena z rožicami. Parkrat so
bili višiji razredi brisani i dijaki
so morali iti po sveti na druge
zavode nadaljevat svoje včenje.
Vsakoletno gosto menjavanje pro-
fesorov, stalna negotovost ali bo
drugo leto ešče mogoče naprej
študirati na tom zavodi ali ne,
vse to je študij naši dijakov sil-
no oviralo.

Nego mladost i dobra vola
je vse to premagala i zdaj, gda
naši maturanti jemlejo slobod od
srednje šole i stopajo v višije
šole ali pa med svet, je mi
srčno pozdravljamo. Prosimo je
obednim tudi, naj v življenji nig-
dar ne pozabijo na borbe, s šte-
rimi smo se vsa ta leta borili za
našo gimnazijo. Prosimo je pa
tudi, naj mladostno lubezen do
domačije i vere svojega ljudstva

nosijo vsigdar v svojem srci, ar
samo tak bodo koristni člani
človeške družbe i domovine,
štera bo ponosna na nje.

Ali je vredno?

V časi, gda se mi s strahom spi-
tavlemo kam pride naša krajina č
bodo najbogše naše delavske moči
leto za letom silile v tak velki vno-
žinaj v tujino, ali je to nam, našoj
krajini i našoj državi v hasek, č
z delom naši rok i z našim znojom
gračije bogata tujina, nam pa pošila
nazaj slabe, betežaste v tujini postar-
ane ljudi, pišejo tudi druge sloven-
ske novine od toga i se spitavlejo
od vzrokov siromaštva med Slovenci.
I v glavnom so tudi ostale slovenske
novine toga mišljenja, da ma sloven-
ska zemla, posebno pa ešče naša ju-
goslovanska država ne samo zadosta
nego ešče preveč kruha za nas vse.

Ludje, šteri gledajo vzrokom
vandranja do dna i preračunajo vse
dobre i slabe strani toga ljudskoga
gibanja pravijo, da se tisti služ, šte-
roga dobijo naši delavci za svoje
najbogše delo v tujini niti od daleč
ne da primerjati z vsov škodov, šte-
ro trpijo zavolo toga naši ljudje i na-
ša zemla doma. Če bi se dale vse
tiste moči, štere potrošijo naši delav-
ci v tujini, na pameten način porabiti
doma, bi v nikelko letaj mi sami do-
ma meli svojo Ameriko, svojo Fran-
cijo i Nemčijo.

Zato je nigdar niti od daleč ne
vredno, da trošimo mi svoje najbog-
še moči v tujini, domačijo
pa pustimo zanemarjeno. Začnoli mo-
ramo samo z drugim, novim pamet-
nejšim gospodarstvom na domačoj
zemli i vnoge jezere naši delavcov
bodo mele priliko, da si služijo krūj
na domačoj zemli.

Domači krūj je vsigdar bogši i
bole blagoslovljeni od tühinskoga i
delo doma obogati našo domovino

i stem pripravi novi krūj za jezere
novi naši družin.

Kak odpraviti siromaštvo doma?

Najprve moramo znati za vzro-
ke našega siromaštva i potom toga
se ešče komaj lahko pitamo č
je mogoči kakši način, da se siromaštvo
odpravi ali pa konči zmenša. Nej
dugo toga smo že pisali v naši No-
vinaj od vzrokov siromaštva v našoj
krajini i dobili smo več pisem, v šte-
ri so nam naši ljudje sami povedali,
da je našemi ljudstvi potrebno samo
več izobrazbe i da se vse naše gos-
podarstvo naj postavi na novi bole
moderni fundament, i siromaštvo bo
v velkoi meri odpravljeno. Ta pisma
smo v Novinaj tudi objavili.

Nikaj podobnoga objavlja zdaj
tudi ljubljanski „Slovenec“, ki v
glavnom sledeče pravi od vzrokov si-
romaštva i kak se naj to siromaštvo
odpravi:

Vidi se, da je v krajaj, gde je
ludstvo bole izobraženo menje siro-
maštva kak pa v krajaj, gde je lud-
stvo v tom pogledi zapuščeno. Zem-
la pri nas se niti daleč tak ne izrabi
kak bi se lahko, na vnoge vire do-
hodkov kak na priliko na sadjarstvo
pa ešče vse premalo pazimo. Ludstvi
so potrebne šole i to v prvom redi
dobre polodelske, obrtne i trgovske.
Takši izobražencov mamo ešče daleč
premalo pa so nam silno potrebni.
Vučitelstvo bi moralo meti več znanja
v kmetijski i gospodarski strokaj i de-
lati z duhovščinov i drugov inteli-
gencov v slogi i miri za dobro ludstva.

To pišejo druge novine, Mi bo-
mo vse takše pisanje zasledovali i
davlemo znova tudi našim ljudem pri-
liko, naj premišlavlejo od tej reči pa
nam k tomu tudi sami povejo svo-
je mišljenje. Spoznati samoga sebe
je največša umetnost, so pravili že sta-
ri modrijani, svoje napake pa človek
samo te lahko odpravi č
zna za nje. Zato bomo od tej pitaj ešče
preci pisali.

Deset let naše slobode.

Naša krajina se pripravla, da
kem bole slovesno proslavi desetlet-
nico združenja z narodnov jugoslov-
vanskov državov. To bo naša popu-
noma domača slovesnost, štero pri-
redi ludstvo vse naše krajine, da na
te način pokaže vsemi sveti svojo ra-
dost nad tem, da po dugi sto letaj
gospodari zdaj že deseto leto v las-
tivnoj državi.

Popunoma naravno je, da ma
vsakši posamezni človek nagib i že-
lo biti samostojen, od nikoga odvisen.
Žela vsakšega mladoga človeka je, da
si postavi kem prve lastiven dom i
da v njem sam zagospodari. Vnogo-
krat lastiven dom niti ne prinese Bog
zna kakši dobrot nego se delo i skrb
ešče povekša. Nego človek li ma to
zavest, da je v tom domi sam svoj
gospodar, iz toga vzroka tudi raj de-
la i si skoro vsigdar več spravi kak
pa č
je samo služabnik pri tühinskom
gospodari.

Ravnostiti nagib kak posameznik
ma tudi celi narod. Mi vsi znamo da,
smo z domačov narodnov državov
ne dobili ravno nebes na zemlo, ne-
go v svojoj lastivnoj državi smo i tu
se vse inači lahko obračamo kak pa
v tühinskoj. Ne godi se nam ravno
imenitno nego če poglednemo nikelko
okoli sebe, se našim sosidom še vno-
go slabše godi. Z lubeznijov, delom
i pravim razmevanjom dužnosti do
države, si pa lahko stvorimo v krat-
kom časi doma blagostanje, da nam
bodo sosidje za naše dobro življenje
ešče nevoščeni. Ar naša država je bo-
gata, vse bogastvo pa čaka nas same,
da je zdignemo i začnemo živati.

Kak se bo vršila proslava?

Vsa slovesnost se bo v glavnom
vršila v nedelo 18. augusta i to pred-
poldnevom v Soboti, zadvečara pa v
Lendavi. To bo do zdaj edna od naj-
vekši proslav v našoj krajini. Vdeleži
se je ludstvo iz vse naše krajine, vsa

Blatonci

Pripovist.

Župan blatonski je bio zdaj
močno zosagani. Meo je navado, da
se je rad hvalo.

„To je grozno, ka posla mam“
je večkrat tožo kakšim mamicam pa
dečarecom. „Nišče ne ve, ka se to
pravi županski posli! Tū je potrebna
modrija, da se to vse dobro vō spela!
Pride vam kaj silnoga od drekcije,
ali ministeriuma, pa napišem: Žu-
panstvo občine Blatonci rešava tak
pa tak, pa je v redi. Če je kaj jako
silnoga niti odborov vkūp ne pozov-
vem. To more župan vse v glavi meti.
Nikaj groznoga kelko vse pride na
mojo glavo! Či pridō žandari ali
gospōn Sreski ali č
si na redi blatne
poti pa gnojšnica v jarkaj, vse to pri-
de na mojo glavo. Či je v vesi nered
ali nečistoča, je moja glava včasi po-
leg. Vse moram meti v glavj vsešemom
samo župana pozovejo. Či se komi
zmeša, je to že v mojoj glavi, č
i mora
občina plemenskoga bika meti že
mene zovejo! Ja, županski posli so
modrija pa sam hvala Bogi vse do
zdaj čedno pa srečno vō pripelao.“

Takša je bila vsagdenejnja hva-
la blatonskoga župana i dobre mami-
ce so njemi klumale, da je to resan

nikaj groznoga, telko vsefele v glavi
meti, pa tak vse spelavati.

Samo z dijakom je v zadnjem
časi nikak ne bio zadovolen. Te je z
nikim ne bio preveč zadovolen i gda
se je po županovom mišljenji, kaj
prav pametnoga sklenolo, te se je di-
jak samo čudno nasmejao pa skimao
z glavov.

„Šment“ se je čemerio župan
„nigdar je nej zadovolen z nami pa
je človek li prisiljeni, da ga pita za
kakše pametno mišljenje. Včera me je
svadilo ogenj, šprickajca pa tej škūfkarje
brezovski, šteri so pravili, da dobimo
medaljo iz repe tak fejt znamo gasiti,
potom pa tisto pismo od Sreskoga
pa od gimnazije, nazadnje pa ešče
te nesrečen grafer! Ka de vendar is-
kao velki župan zdaj pri nas? Vej
pa znankar ne pride zavolo kakšega
bika ali grab, ali pa mogoče zavolo
ognja? Salabolski škūfkarje, ka so
pa začnoli kričati, da je moja Orša
o ognji č
je pa te že doma gibico
iz peči jemala!“

Tak se je na pol glasno čeme-
rio župan, gda je prišao prestrašeni
Antolin s smeječim se dijakom za
njima pa Jūri.

„Tak sam se zmešao zavolo
tistoga grafera, da bi skoro prajico
pojo mesto bage“ dene Jūri dijaki
pa njemi pontūdi nikši stari Silabikar.

„Gde ste to zeli? ga pita dijak.
„Nindri na hiži je bilo pa smo že
preci časa mleko ž njim pokrivali,
dukeč si ti ne eto ednok pravo, da
so takše stare slovenske knige dosta
vredne pa je naj skrbno čuvamo. Za
nas je druge vrednosti ne mela kak
da smo mleko pokrivali ž njov, zato
jo raj tebi dam, č
maš kaj takšega
rad“ guči zadovolen Jūri pa podari
knigo dijaki.

„To je lepo od vas, da ste oču-
vali to staro pa redko knigo. Lejko
ešče mate kaj takši knjig?“ pita dijak
dale Jūrija. „Po naši stari hižaj je
dosta tej naši starinski slovenski knjig
i bi bilo jako hasnovito, č
bi ljudje
takše knige lepo vkūp spobrali i je
dali na priliko gimnazijskoj knižnici.
Ludje resan od toga nikših haskov
več nemajo za naše dijake bi pa eš-
če preci velkoga pomena bile.“

„Njāj zdaj, njāj Naci te stare
knige. znaš ka mamō nevolō. Dobili
smo grafer, da pride velki župan k
nam, pa nevemo ka se je tak groz-
noga zgodilo, vej pa znan nej zavolo
toga ognja“ vdari proseče župan zmes
med dijakin i Jūrin pogovor.

„Dobro, pa poglejmo, ka je to
za telegrama. Odked je prišao?“ pita
dijak župana. „Od velkoga župana“
odgovori te.

Dijak pogledne papér pa pravi:

„Telegram je oddani v Brezoncaj
Velki župan se tam nahaja med urad-
nim potūvanjom po našoj krajini go-
tovo ste že tudi v župan dobili kak
še pismeno naznanilo da pride velk
župan tudi v Blatonce.“

„Nikšega takšega pisma smo
nej dobili“ odgovori nikan prestraše-
no župan.

„Poglednite samo vložni zapis-
nik, gde mate zapisana vsa pisma,
štera ste dobili, pa štera ste odpos-
lali, pa včasi najdete, č
je prišlo kaj
takšega.“

Župan je pravo, da kaj takšega
oni nemajo, potegno je pa od staro-
ga ogledala celi kūp nikši pisem pa
položo na sto. „Či bi se tū kaj najš-
lo, indri ne vem, da bi kaj bilo“
pravi župan i vse vkūp porine pred
dijaka. Dijak nikelko razmeče papere,
pa vrže tri pisma poslana od velko-
ga županstva na eden kūpček. Prečte
je i najde, da je velki župan že pred
dobrim mesecom napovedao svoj
uraden pohod v krajino. Zato pravi
dijak kratko: „Vūtro pride velki žu-
pan na svojoj uradnoj poti se i nam
drugo ne ostane, kak, da se hitro
pripravimo i župana sprimemo kak
se spodobi. Mene vūtro nede doma,
zato ka moram odpotivati, vam pa
povem, kak bo najbogše da napravi-
te i tak včinite.“ (Dale sledi.)

naša prosvetna i gospodarska društva i zastopniki vsej stanovi i oblasti. Po posamezni občini i faraj se pa že vršijo i se ešče bodo vršile menše slovesnosti, v soboto večer, pred 18. avgustom pa zagorijo po celotni našoj krajini po vsej naši dolinaj i bregaj kresovi.

Poleg našega domačega ljudstva i naši društve, pa pride več jezer gostov tudi iz ostale Slovenije te den v Soboto, da vidijo naše veselje. Zato se moramo za te den v istini dobro pripraviti, tak da vsi tisti jeziki štiri pridejo te dni k nam, odnesejo od nas najlepše spomine.

Obhod. Mislimo, da bo pri celotni proslavi najlepši slovesen obhod po Soboti v nedelo 18. avgusta predpoldnevom. V tom obhodu se mora v izbranim redi pokazati cela naša krajina i bodo v njem v glavnem: **Jahači.** Vsi konjari i jahači naj se že zdaj pripravljajo, da te den pridejo v Soboto. Vsi naši lepi i teški konji morajo priti te den lepo okrašeni z rožami i pantliki v Soboto. Jahači pa naj bodo v narodni nošnji s črevlami, šorkimi belimi lačami ali v drugom domačem narodnom obleči, gde majo ešče lepe stare indašnje gabane ali kožije, naj si je vržejo prek pleč.

Biciklisti v rožaj tej nastopi nekoliko sto, vej je tak že pregovor gratao, da naš človek z ednov rokov za bicikl drži, gda pride na svet, telko biciklov je v našoj krajini.

Gasilci i druga društva čimogoče z zastavami bodo meli važno mesto v sprevodi, naj že zdaj mislijo na to, se lepo organizirajo i si pripravijo obleke. Pri društvaj se moramo častno pokazati.

Okrašeni vozovi pokažejo naše šege i imanje naše krajine. Tak na priliko bodo edna lepa kola, šteta prikazuje naše gostivanje. Tu bodo mladoženci s pozvačini, pletnikom ali bosmanom, mužikaši i tak naprej. Šeta ves misli, da najlepše takša kola vó postavi, naj se kem prve javi. Druga kola pokažejo naše pridlanje: snop pšenice, poleg pa žnjeci i ženjce tudi z mužikašom, druga kola palig našo obrt, lončare, pintare, tkalce i tak naprej. Dobro bo, čim bodo edna naprežena z našimi lepimi teškimi konji, druga z lepimi kravami, tretja z junci i tak naprej. Mogoče bi žnjeci mogli dobiti tiste bele jünce z dugimi roglami, ka bi največ

občudovanja napravilo pri naši gostaj. Podrobno bomo pa pod vsega itak ešče v „Novinaj“ pisali, prosimo pa naše ljudi naj na vse že zdaj mislijo i se na vse že zdaj pripravljajo, da bo proslava kem bole slovesna i kelko mogoče bole domača.

Martinišče.

Okoli novoga Martinišča je vse oživel. Zidarji tesarji, elektromonterji pa drugi marljivo delajo. Zidovje je popolnoma suho. Či bo tak šlo naprej bo do konca julija odznotra v glavnem dovršeno. Do konca avgusta se pa vredijo ešče druge podrobnosti tak, da dijaki novo šolsko leto začnejo v novom suhom, prostranom i zdravom Martinišči, šteta je komaj par sto stopajov od gimnazije. Prostor bo za 80 dijakov.

Tak staro farno šolo poleg cerkvi do konca junija spraznimo, vse vred denemo, da bo dosta lepše kak je bilo gda smo pred štirimi leti notri prišli.

Prle se pa moramo javno zahvaliti celotni sobočki fari, posebno milostivni g. kanoniki Slepici pa gospodi svetnomi predstojniki Dr. Šomeni i celomi cerkvenomi odbori, da so nam dali za stanovanje zgornje tri prostore v farnoj šoli. Ne smemo pozabiti, da je Martinišče sad milodarov cele naše okrogline, ešče cele države. Od vseh krajev so prihajali i prihajajo milodari za novo poslopje. Vsaki je kaj rad darivao rekoč: To je jako potrebno, zato smo dužni podpirati. To se je neštetočrat čulo pa je istina. Či pa vsi drugi, bole oddaljeni, majo to za krščansko dužnost, je to v prvotni vrsti dužnost sobočke fare, najbolje pa Sobote same. Ta bo mela največ haska od Martinišča. Sobočka fara je dala istinski lepi zglede vsem drugim. Za to njoj ide posebna javna zahvala.

Sam Bog ma zapisano vse tisto dobro za dušo i telo, ka so dijaki v zavodi pridobili za svoj bodoči poklic, v šterom do gotovo goreči katoliški delavci i dobri voditelji našemi ljudstvi. S tem je tedaj fara ne nikaj zgubila, nego dosta, jako dosta pridobila. Mogoče bi gornji prostori služili komi v kakši drugi namen ali bi što plačivao kakšo malo arendo. A dani v takši namen kak so bili je delo

smilenja prve vrste. Vzgodovini Martinišča bo to delo smilenja zapisano z zlatimi črkami. Martinišče je s svojim bivanjem tam notri prineslo na celo farno vnoaga blagoslova od Boga. Istina, ka se to ne da z rokov prijeti nego je in je več vredno kak težke jezerke.

Pa s tem, da se odselimo iz šole, ne henjamo s svojimi dijaki moliti za dobrotnike cele fare posebno za njene predstojnike, nego bomo to delali ešče naprej i ščemo tudi biti vsikdar vsem v pomoč. Istina, s svetim Petrom moramo praviti: Zlata i srebra nemamo nego s kem mo mogoči vam bomo pomagali vsikdar. J. R.

Naročnikom!

Polleta ide proti konci. Do teh-mao smo vsakoga počakali z naročninov. Duže nesmo mogoči. Zato smo začeli razpošiljati čeke vsem, ki neso plačali cele naročnine. Zdej se mora cela povrniti. Ki cele do konca toga meseca ne povrne, pet din. doplača. Siromaki pa nikaj ne doplačajo; te hak i od toče i druge nesreče obiskane počakamo brez doplačila da novoga leta, samo naj nam v Črensovcu javijo, da jih počakamo.

Uprava NOVIN.

NEDELA

(Po risalaj peta. Evang, sv. Mataja 5. 20—24.)

V tisti časaj, pravo je Jezuš včenikom svojim: Či nede obilnejša pravičnost vaša od pisacov i farizejušov, ne pridete v kraljevstvo nebesko. Čili ste, ka je bilo povedano starim: Ne mori; ki pa mori, bo vreden sodbe. Jaz pa vam pravim: Vsaki, ki se srdi na brata svojega bo vreden sodbe. Što pa pove brati svojemi raka, vreden bo spravišta. Šteri pa pove norc, vreden bode peklenškoga ognja. Či teda, prinesesh

dar tvoj na oltar i se tam spomeneš, da ma tvoj brat kaj proti tebi, ostavi dar tvoj tam pred oltarom i idi i se prve zmiri z bratom svojim i potom pridi pa alidj dar tvoj.

Navuk: Hüdoben jezik je nevarnejši od noža.

Murska Sobota

— Slobod maturantov. Preminoči tork so meli maturanti naše gimnazije s svojimi profesori skupno večerje i so na te način lepo slobod vzeli od gimnazije. V družbi sta se med drugimi nahajala tudi g. ministrski odposlanec dr. Ibrovac i bivši poslanec g. Klekl, šteta se je največ borio za obstoj naše gimnazije. V imeni maturantov je pozdravo proforski zbor i ministrskoga odposlanca abiturient g. Valji i se zahvalo za vse dobrote i trüde, šteta so meli gospodje profesorje ž njimi puni osem let. S posebnom prošnjov se je obrno tudi na min. odposlanca naj se v Belgradi zavzeme, da postane naša gimnazija kem prve popuna osemrazredna državna gimnazija. Pozdravo je tudi g. biv. poslanca Klekla kak zvestoga boritela za našo gimnazijo. G. min. odposlanec je odgovoro, da ga veseli, da je meo priliko spoznati našo krajino i je sprevidu tudi, kak je potrebna našoj krajini popuna gimnazija, zato se v Belgradi tudi kelko je li v njegovoj moči za njo zavzeme. Pravi, da je z rezultati naši dijakov jako zadovolen i njim želi vnoaga sreče.

Maturante je pozdravo ešče g. gimn. ravnatelj i g. biv. poslanec Klekl, šteta je med drugim povedao, da je prva matura na našoj gimnaziji obenem tudi zmaga slovenske ideje v našoj krajini. Pred desetimi leti bi bila veleizdaja govoritod slovenske gimnazije, šteta je sad trüda punoga dela naši domači boritelov. Želej, naj matura na našoj gimnaziji ni edno leto ne izostane. Po pozdravnom govori g. razrednika se je razvilo prijeto prijateljsko razpoloženje,

Po F. S. Finžgari

Strici

VIII.

Lucija je bila prepričana, da je oča Šimon strašansko užaljen pa je ne spregovorila reči. Gda sta šla po klanci proti Podlogi je Šimon izda mučajo. Gda se je zasvetila hiža med drevjom, je mejko praso: „Postojva pa si odejnila!“ potom pa je pregovorilo toplo pa prisrčno, kak ga je Lucija ešče ne čula:

„Lüba moja! Viš etam Podlog. Naš je: moj pa tvoj pa nas vseh, kak si ti naša, Lucija. Ali ne vidiš, da te imamo radi? Zato te prosim za pet ran božih, nigdar se ne ponižuj tam, gde se ne smeš. Če bo na Podlogi samo za filer krivice, go povpram jaz. Pa či jo ti komi včiniš, samo pros. Dokač si pa nedužna, le ne. Ali boš tak Lucija?“

„Bom“, je potrdila sneha. Podlogar njoj je stisno roko i šla sta zamišleno proti domi.

Od tistimajo je bilo, kak da je mro na oba pobegnjenca celo spomin, či tudi je skrivoma vrtao v vseh srcaj.

Jaro silje je že visiko zelenelo, krumple so ospali pa zvün ništernih delavk so na Podlogi ne najali nikoga. Lucija je ne dosta hodila na njive, liki vse delo doma je bilo njeno. Božnarica je hodila skrivoma pomagat.

„Previdna boj pa čuvaj se. Ne zdigavli teh težkih škafov, ne preženi

se. Včasii je lejko nesreča.“ „Tak sem trdna, kak le kaj, mati. Ne skrbite!“ „To je za zdravo preveč dela. Za takšo kak si ti, pa dvakrat preveč.“

„Pri vas pri kuči vse pojdoč opravite; na grünti pa vse z viherom ide. Vsakši hip moramo zgrabiti.“ „Zdravje pa je le nad vse.“ Ne si sama na sebi pa skrb ti je za dva.“

Lucija je prikrla materi, kelkokrat opeša med večnim delom pa se nasloni na postelo. Noge so njoj bile težke, roke so njoj trüdne povisnole. Ali ka, če se je pa oglasilo iz štale, ali je pa trbelo nesti južino na njivo. Pa je pojdoč natrgala koš zelenjave za svinje; doma je že pá trbelo vodo pa sečko, pa večerjo. Mimoidoč si je odpočinola na stubaj, gdekoli i se veselila skrivnosti, ki njoj je žive-la pod srcem.

Božnarica je doma muvila pred možom:

„Oh, tej dedi! Nikaj ne razmijo. Podlogar bi lejko dekló najšo za te čas, pa nikaj ne vidi.“

„Ne vtikaj se vmes.“ „Nikaj ne vete, kakša sirota je ženska. Pa če de nesreča, do vsi mene krivili!“

„Preveč se bojiš.“ Božnarica se je čemerila na Podlogara.

K sv. Vidi se noč pa den vidi kmeti, gda zaspevle klepanje pa se zabliskajo kose.

Šimon pa Gašpar sta ešče pred sv. Vidom sama podrla vso travo okoli hiže pa po škegnjaj, seno-

žati pa je najao, čitüdi je ne bilo lüčkoga kosca pri hiži že nekaj let. Šimon je poskrbo, ka je ne hodila več Lucija na senožati. Južino je prinašala Štefa.

Prav na den sv. Vida je pribezala Štefa po južino. Košarica je bila pripravljena v prekliti. Lucije je ne bilo nindri. Štefa je skočila v štalo: ne je bilo. Okoli hiže je bežala. Pod Lucijinov spalnicov je začula bridke vzdihne pa jčanja. Štefa je zbežala v sobico. Lucija je ležala na posteli pa se sükala v krčaj, „Beži, Štefa, kak moreš po Gašpara pa po teticu pa po Zaplaznikovo mater. Povej, ka mi je grozno slabo.“

Štefa je zbežala prek njiv, „Gašpar! Oča! Lucija merjé!“ Podlogar je vrgeo rasoje iz rok. Gašpar je prebledelo.

„Pa po teticu mi je velela pa po Zaplaznikove“, je jeclala Štefa. Gašpar je že odbežao, oča pa za njim.

Naraji je odpro Gašpar dveri. Žena ga je tak milo poglednola, ka je spadno k posteli pa začno jokati.

„Je šla Štefa po ženske?“ je pitala Lucija.

„Kakpa. Lucija. kak ti naj pomagam.“

„Nikaj, ve nemreš. Pri meni boj.“ Pa ga je obinolala.

„Moli, Gašpar, ka nama ne merje, Prerano je.“

„Vej molim, že ves čas.“

Ne z vüstvicami, liki njegovo srce je kričalo pa klečalo pred bo-

žim tronom za Lucijo pa za Gašparčka, ki ga je tak trdno pričaküvao.

Med tem je prišeo oča Šimon. Prišle so ženske pa mati Božnarica. Oča pa Gašpar sta se ne genola z dvorišča. Srce je Gašpari tuklo, da se je čulo to klunkanje do sami boži nebes.

Okoli polnoči je začüo Gašpar pod oknom tenki-tenki glasek. Vrglo ga je gor, vzeo je kršćak pa s strahom pogledno proti zvezdam. Te je prišla Zaplaznica iz hiže.

„Gde si, Gašpar?“ ga je pozvala polglasno.

Gašpar je skočo k njoj: „Ga že imaš — sina. Krstili ga bomo. Slab se nam vidi. Kak ga naj zovemo?“

„Gašparček“ je veselo šepetao mož, ves omamleni, pa stopao do dver, da bi ga vsaj z ednim okom zagledno . . .

Čeprav je Gašperčkovo življenje visilo na tenkoj nitki so ga le na drugi den nesli k krsti.

Gašpar pa oča sta bila veseliva. Minoli so trije dnevi. Betežnica je bila resan slaba, čisto bela v obraz kak blazina, gde njoj je počivala glava. Tüdi Gašperček je vzeo nekaj hrane pa večkrat trüdno odpro drobne oči. Skrb je minevala, celo Gašpar je vüpao telko od hiže, da je pripelao posušeno seno.

(Dale prihodnjič.)

tak da je bilo vsem teško napravili vsemi tomi konec.

— **Sobočka darovitnost.** Dobili smo od edne višje inteligentne sobočke osebe sledeče pismo: Gospod urednik! Dovolite mi, da Vam v pogledi na članek v preminoj štivilki Vaši „Novin“ „Prošnja do darovitni sobočancov in drugih“ i v pogledi na obsodbo toga nedužnoga članka od ništerni predstavnikov Sokola v Soboti, naznanim naslednje, ka eventualno lahko tudi v Novinaj objavite: Iстина je, ka so objavile Novine: Kotrige sokolskoga društva so jako goreče pri nabiranju, sobočanci i drugi pa jako darovitni. V celoj Soboti je pa način pobiranja povzročo precí skimavanja. Po našem je nej primereno i gotovo nej v interesi ugledašodišča, če to pobiranje vrši sam predstojnik okrajnoga sodišča. Takši darovi tudi nemrejo izgledati povsem prostovolni, posebno ešče ne, gda predstojnik sodišča pride k osebam, štere so od sodišča odvisne ali pa inači ž njim v zvezi. Nadale, Sokol v Sloveniji je izrazito napredna organizacija i kak takša ogromnoj večini slovenskoga ljudstva tujja; zato je potrebna največja previdnost prvle kak se predstojnik ednoga sodišča po nepotrebnom javno popužnoma enostransko eksponira. — K tomi pismi nemremo nikaj pripomniti. Čuli smo že študi mi, da je bio nedužen članek v zadnoj štivilki prej napad na sokolsko pobiranje. Nazadnje bo „napad“ že samo to, či mi napišemo ime „Sokol“ i či povemo, da je „napreden“. Ka si znamo. Ništerni ljudje majo tudi to za napad, či komi golo istino v obraz povemo.

— **Diplomski zrelostni izpit** na tehničkoj srednjoi šoli v Ljubljani sta napravila Nikolaj Barbarič iz M. Sobote (z pravdobrim uspehom) i Desider Vertheš iz Hodoša (z dobrim uspehom).

Slovenska krajina

— **Maturo ali zrelostni izpit** na državnoj realnoj gimnaziji v Soboti so položili sledeči kandidati: Vályi Emerik iz M. Sobote, Pintarič Ivan iz Bogojine, Šoštarec Alojz iz Sodišinec, Nerima Albin iz Gančan, Koren Ivan iz Renkovec, Marič Ludvik iz M. Sobote, Žokš Zoltan iz Tišine i Vogrinčič Franc iz Tišine. Napravili so ešče trije sobočki kandidati, od šteri pa morata dva iz ednoga predmeta, eden pa iz dvej predmetov v jesen polagati izpit, trije bivši sobočki kandidati pa polagajo maturo na drugi zavodaj izven Sobote. Ministrski odposlanec je povedao, da je uspeh na našoj gimnaziji izredno dober i da je on nadvse zadovoljen.

— **Navuk za tretjred** je dnes 23. juna po večernici, to je ob treh v Črensovcih. To se tiče kotrig, ki spadajo pod Črensovsko skupščino.

— **Proslava desetletnice i napredna društva.** „Jutro“ piše, da so napredna društva izrazila svoje pomisleke zavolo toga, ar je po njivom mišljenji osrednji odbor za proslavo desetletnice sestavljeni samo iz bližnji prijatelov bivšega politika Kekla. Iстина je pa, da je osrednji odbor sestavljeni iz tisti ljudi, šteri so se v istini borili za to, naj se naša krajina pridruži narodnoj jugoslavenskoj državi i šteri so zatogavolo vno go pretrpeli, zgubili svoje imetje i bili od vogrskoga vojaškoga sodišča cilo na

smut obsojeni. Iстина je tudi, da so te osrednji odbor priznala vsa društva i vsa zastopstvo v lendavskom okraju, v sobočkem pa tudi vse razen ništerni zastopnikov napredni društev. Zahtevo ništerni takzvani napredni ljudi pa, naj se izključijo od sodelovanja pri proslavi tisti naši ljudje, šteri majo največ zaslužnja pri osvoboditvi naše krajine, pa vsa naša javnost ogorčeno zavrača.

— **Ali bo proslava strankarska?** „Jutro“ piše tudi to, da nameni biti naša proslava enostranska i cilo strankarska, Nevemo zakoj to gonijo naprej. Vej pa, či slavi vsa naša krajina, tak katoličani, kak evangeličani i židovje, či se vdeležijo proslave vsa naša društva i vse naše občine, kak naj bo takša proslava enostranska i strankarska? V istini so oni šteli napraviti to proslavo enostransko i strankarsko te, gda so šteli voditele i istinske boritele odrinoti i sebe postaviti za voditele.

— **Vse bolečine zob i glave** odstrani za gotovo i hitro „INKA“. Pri reumatizmi, smicanji, prehlajenji, išiasi, bolečinaj kosti pomaga „INKA“. Eden glažek z natančnim navodilom stane 10 Din. Dobi se v Lekarni pri Svetoj Trojici v Dolnoj Lendavi.

— **Sv. Jurij.** Treznostno društvo iz Sobote je priredilo tu za šolsko mladino i za odrasčene dvodnevno domoznastveno predavanje s skopičnimi slikami. — Novi mramornati velki oltar v našoj cerkvi, delo kamnoseka Tomana iz Ljubljane smo začnoli postavljati. Vse delo dobro i srečno napreduje. — Na svojem potovanju po Slovenskoj krajini je obiskao ministrski odposlanec za maturo tudi našo občino, gde so njemi šolka deca priredila lepi sprijem.

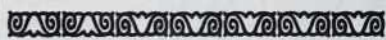
— **Fokovci.** Pri nas je bio, kak sam pravi streljeni od neznanoga človeka v noči 16. junija Lenger Florjan v roko. Rana je teške narave, nego je vüpanje, da ozdravi. Prepelani je v bolnišnico v Soboto.

— **Lotmerk.** Tu je mrla gospa M. Karba, rojena Žitek, vučitelova vdovica i vzorna vinogradnica. Pokojna je bila skrbna gospodinja i dobra mati. Naj v miri počivlje!

— **Mladost** pa lepoto vzdržavle „MAJALA“ mast i žajfa za obraz. Odstrani vse piščajce, sunčane i erdeče pege lica. Eden lonček Din 12, žajfa Din 8. Dobi se v lekarni pri SVETOJ TROJICI, D. LENDAVA.

— **Razkriž.** Vsem častilcom sv. Ivana krstitela naznanjamo, da bomo njegov god obhajali 30. toga meseca. Na predvečer, 29. toga meseca bo rimska procesija s svečami. V procesiji bomo nosili zemelske ostanke sv. Janoša Nepomuka. Vsem romarom, šteri želejo počastiti sv. Ivana i zadobiti pri njem potrebne milosti, priporočamo sprijem sv. sakramentov. S spovedovanjom začnemo že na Petrovo zadvečara.

— **Sv. Vida v Strehovci.** Den svetoga Vida smo prav lepo obhajali 15. junija. Ljudstva je prišlo vno go k maloj kapelici i Vidovomi študenti, samo žalost nas je vse obišla, gda je vsa lepa gošča okoli kapelice posekana i kapelica sama stoji zdaj tam kak zgubljena ovčica sredi puštinje.

INSERIRAJTE
V „NOVINE“!

Tjedenski glasi

Mehika. Med mehiškov vladov i kat. cerkvijov je sklenjeni mir. Katoličani so dobili nazaj vse pravice, da smejo vršiti javno svoje verske dužnosti. Zanimivo je, da je s tem kat cerkev dobila velko zmago v Mehiki, mehiški preganjalci katoličanov so pa tak popužnoma premagani, nego svetske svobodomislene novine od toga nikaj ne pišejo.

Svetovna politika

Volitve na Angleškom so prinesle zmago delavskomi voditeli Mac Donaldi, šteri je že tudi sestavo novo vlado i prevzeo oblast v državi v svoje roke. Anglija pa tudi ves svet čaka vno go od miroljubnoga delavskoga voditelja.

— **Vogrška nema méra.** V Pešti so odkrili spomenik v bojnl mrlim vojakom i pri toj priliki je meo vogrski ministriški predsednik pred vsemi zastopniki drugi držav govori, v šterom je omenjao, da Vogrška nešče pozabiti svoji jezeroletni mej. Zavolo toga so Češka, naša država i Romunija dale vogrskoj vladi v ostrom pismi na znanje, naj takše govore v bodoče lepo za sebe obdržijo. Či je Vogrška mela več sto let po krivici druge narode v svojoj oblasti, od šteri je samo dobičke vlekla, so zdaj tisti časi minoli, da bi v dobro grofom morali robiti celi narodi.

Županova zastava.

Celi mesec so nam pripovedavali v šoli, ka de na konci leta velika parada, kakše smo ešče ne vidili. Da bo v popovom logi nam v čast majališ. Igrala de banda, dobimo govensko župo, dosta beloga krüha pa tudi vino. Pa vse to kšenki. Stariše i druge domače tudi naj pozovemo. Góspoda i „rihtarje“ so pa itak bili pozvani.

Da je med nami decov ves čas bio guč samo od majališa, to se znamo. Mi starejši iz šestoga razreda smo vsi strašno radovedni bili, šteri do nosili zastave. Nositi zastavo je bila največša čast. Načrt je bio namreč takši, ka se iz vsake vesi, to je, iz Törnšiča, Nedelice, Renkovec i Brezovice prinese od gospoda župana državna zastava k šoli. Deca teh občin so hodila v šolo v Törnšiče.

Eden den pred proslavom, so g. školnik, Bog jim daj večni pokoj, pozvali po ednoga od vsake občine pa nam slovesno vogrski naročili: „Vütro ob devetj mora vsaki prinesiti v šolo zastavo. Ite k župani, tam so zastave, pa vam jo mora dati. Ste razmili? Točno ob devetj z zastavami k šoli!“

Što nam zameri, či smo bili srečni, gizardavi na to veliko čast? Prosim, to je tudi razumlivo. Samo pomislite malo! Dobiti pri „rihtarovi“ lepo pisano zastavo, na dugom pisanim drogi, pa jo razgrnjeno nesti visiko ravno te gda vsešerom šamrigo ljudje po njivaj i senožataj, šteri do vidili, kak nesem zastavo. Pri tom do se pa spitali, zakaj med telikimi ravno jaz mam to čast i drugi do njim pravili, ka zato, ar me g. školnik majo najraj med vsemi iz Nedelice.

Meli so me resan radi, vrlj g. školnik, nego samo do tistoga srečnoga, ali kak bi pravo, nesrečnoga majališa.

Ešče tisti zadvečerek bežim k županovim povedat zavolo zastave. Vse zaklenjeno, nikoga doma, po seno so odišli. Bi je čakao? Bog zna gda pridejo. Rajši pridem vütro nazaj, včas vsemem zastavo pa hajdi v Törnšiče.

„Hvalen bojdj Jezuš Kristuš“, pozdravim lepo drugo zajtro okrog osme staroga rihtara, pa njim povem, po koj sam prišeo. Jako delaven pa skrben vert so bili, Bog njim daj dušni mer. Na levoj rami so meli rasoje na desnoj pa je visila torba z obedom. „Zdaj več neman cajta iti

gori na hižo. Iđi si sam poišči zastavo“ so mi djali.

Kak veverica sam zbežao gori. Hodim se pa ta, se obračam, gledam, iščem, zdigavljam, šlatam, premetavljam kište, lance, kože, pa vse zaman zastave nega. Ves pisani od stare pavočine henjam z delom i premišlavljam, ka bi napravio. Brezi zastave da bi šo v šolo? Ne, raj nikam! Vóra je že pol devet. Za božo sveto volo, ja ka bom te zdaj? Ešče ednok iščem. O veselje, nepopisno veselje. Tam za starimi kolvrati je zastavin drog. Zgrabim ga pa hajd doli. Od zvüna so me pajdašje nestrpno čakali. Postavimo se v rendo, jaz z zastavo naprej ovi za menov. Med potjov me eden pita, zakaj sam ne vzeo pisane zastave nego čarno. Eh, sam djao, vej je to vseedno. Zastava je zastava. Li hodmo, paščimo se.

Pred šolov je stalo že dosta gospode, ki so se veselo razgovarjali. Med njimi je bio tudi g. nadzornik. Kak so zagledali nas, so vtihnili. Gda mi vsi veselo prisašeramo do njih, te stopijo g. školnik k meni, me jako čemerno poglednejo i pravijo: „Što je pa mro, ali vaš župan, ka ste prinesli čarno znstavo? ! Skrijte jo včas!“

J. R.

Gospodarstvo

Stročnice. Že ime samo nam pove, da ta zelenjad ma stroko ali možnice. Ne bomo pa časa kratili z fižolom ali grajom. Vekšo pažnjoo bomo obrnili na grah ali grašček.

Grah je tiste vrste zelenjad, štera nam da poleg nadzemelski kolerov prvi künjski pridelek, ki je zraseo pod milim nebom. Je jako tečna, priljublena i zdrava jed. Samo ta velka škoda je, ka je med nami jako malo razširjeni.

Mi ločimo tri vrste graha. Sladki grah, šteroga jemo z luščanjami vred dokeč je mladi. Drugi ma okrogloga zrna, tretji pa voglasta. Obe zadnjivi vrsti podelimo v nisiški, srednji i visiki grm. Pri okroglog i voglastom grahi jemo samo zrnje, dokeč je ešče stročje zeleno.

Najveško prednost damo nisičkomi grahi, šteri nam zraste do 30—40 cm. visiki i njemi ne potrebno devati nikši palic ali veja. Poleg toga je nabit s vtroki, se niti listje ne vidi. Za kühinjsko uporabo je goden v poldrugom ali dvema mesecoma. — Pri srednjevisikom ali visikom grahi pa moremo devati veje, palice, ovači nam leže na zemlo, začne gniliti i nega roda.

Za grah zememo zemlo, štera je bila že prešnje leto pognojena i ga sejamo že meseca februárja ali pa v začetki marca, či nam vreme dopušča na gredice, pripravljene že v jesen. Lübi sprotoletje i rano leto. Velke vročine pa na prenaša, če tudi potrebjuje dosta sunca i zraka. Jako dobro nam rodi, či ga posejamo na njivaj poleg krumplov od sunčnega kraja, kde nega njegovomi rodi ne konca ne kraja.

Pri niskom grahi moremo paziti na to, da ga v pravom časi osiplemo, ar nam rad leže na zemlo. — Če smo že te pridelek spravili, zemlo prekoplemo i tam sadimo endivijo (lentibo) ali glavato šalato.

Grahovo seme pa je žmetno pridelovati, ker nam ga grahar vrta i uniči klico za bodočo rastlino. Drugo je pa to, da mi navadno pojemo najlepši grah sami i puštimo za seme samo ostanke. S takšim ravnanjem pa rastline pridejo na nikoj.

Poleg nūcanja graha na sprotilike i poleti si ga tudi lejko spravimo za zimo tak, da ma takšo farbo i tek, kak či bi ga po zimi nabrali v gredaj. Zlūščenj grah konzerviramo (vkühamo) v zaprti z gumijom pokriti steklenicaj (kantaj). To se pa dela etak: Zeleni grah zluščimo, ga operemo i z njim napunimo zato pripravljene steklenice. Nato njemi prilijemo prekühane i malo solene vode telko, da v steklenici fali eden prst. Po takšoj pripravi z gumijom i

pokrovom steklenico trdno zapremo. Tak napunjene steklenice z grahom kühamo v sopari. Vzemimo velki lonec za gvant kühati i v njega dene-mo na dno malo slame, na štero po-lagamo po vrsti napunjene kante za-vite v slamo, da se nam ne zdobijo. Gđa smo tak lonc napunili ga nalej-mo z mrzlov vodov i postavimo na vroči šparat, kde se kante z vodo začno segrevati, ka nam ne spokajo. V toj sopari ga kühamo pou ali ed-no vöro pri 80 ali 90 stopnjaj. Voda je tak vroča, da bi mogla vreti pa itak ne vre. Tak kühani grah püsti-mo v lonci dokeč se sam ne ohladi tak, da so steklenice mrzle. Previd-no je vzememo i z sühov capov zbriš-emo i je spravimo v hladno, süho i malo temno klet na polico, dokeč je ne bomo nücali. Če pa vidimo v šteroj kanti, da nam zrak ide notri, jo ponücajmo včas, zato ka se nam v ednom tjedni gvišno pokvari.

Fižol ali naš graj.

Posebi ga nemo opisovali, ar ga itak pridelamo jako velke vnoži-ne. Poglednimo samo slabo stran toga pridelovanja.

V našoj krajini pridelavamo vse vrste mešanoga fižola i to je ravno ne dobro. S tem pa delamo sami se-bi škodo, ar za slabo blago dobimo tüdi slabo plačani naš trüd. Če bi si pa mi zbrali naš ravenski črešnjev-ec ali pa manjak, bi kúpčija bila za nas posta bole ugodna.

Popunoma o opüščamo sejanje stročjega fižola. To je tistoga, štero-ga jemo z mošnjicami. Z njega de-lamo prikühe ali ga pa jemo z jesih-om i oljom, kak šalato i tüdi sprav-lamo v kante za zimo.

K stročnicam spadata tüdi bob i leča. Tevi dve vrsti pa pridelüjejo na polji. Zadnje posebno dosta pri-delajo v Banati i na Vogrskom.

Grahovo, bobovo i lečino zrnje vničüjejo riškarji grahov bobov i lečar. V prejšnji letaj so ga dosta vničili tüdi zavci. Glavni zrok to-mi je bio gojitev divjaciine od tisti, šteri so meli vzeti lov. Dnes pa je ta ne-varnost minila, ar so naši dobri lov-ci skoro popolnoma vničili zavce.

Cene

Silje po celoj državi jako dob-ro kaže zato cene zrnji ešče izdak močno kapljejo. En čas so trgovci vse svoje zaloge spravili na plac, gđa so pa cene začnole naednok močno kapati, so znova skrili blago nego cene se več neščejo zdignoti.

Zrnje. V Ljubljani: Pšenica 255 do 260 Din, kukorica 270 do 285 Din. V Novom Sadi pšenica 210 do 215, kukorca 227 do 232 Din. Pri nas pšenica 225 do 232 Din.

Belice. Pred letnov vročinov začnejo trgovci vsigdar kúpivati vek-še vnožine belic, da je v pravom časi spravijo v ledenice ar so v največjoj vročini küplene belice ne tak dobre v ledenicaj, kak pa tiste, štere so küplene pred vročinov. Zato v tom časi vsakše leto cene belicam tüdi nikelko poskočijo. Letos so ešče prav posebno poskočile, ar so velke lede-nice izdak ne napunjene, štere so se zavolo duge zime popolnoma izpraz-nile. Kúpüjejo se po 1 Din do 1 Din 25 par pa ešče drakše.

Gobe. Lepe dohodke prinašajo vsako leto siromaškomi lüdstvi tüdi gobe. Letos so jako lepe i se plačü-jejo v Ljubljani na placi lepe bele po 80 do 90 Din za kilo za slabše pa 70 do 80 Din. Gob različni se je v Ljubljani do zdaj že zodaló više 150 metercentov ka je za to sproto-letje že ne malo i ka je kmečkomi lüdstvi prineslo v žep okoli 1 milijon

200 jezero dinarov, ka je ne mali pe-nez. Tüdi pri nas se dobijo jako le-pe gobe, nego küpci ščejo preveč do-bičkov meti pri tom i plačüvlejo na-šim siromakom komaj po 50 do 60 Din za kilo najlepši gob.

Živina ma stalno dobro ceno i se sproti zoda, tak da skoro vseš-rom sfalivavle, komi je tüdi zrok strašna zima, štera je močno zredčila živino, na drugoj strani se pa obeta dobra košnja i lüdje so nej v skrbi za živež.

Penezi.

Ljubljanska borza. 1 Dolar 66 Din 87 p; 1 francuski frank 2 Din 22 p; 1 nemška marka 13 Din 57 p; 1 češka krona 1 Din 68 p; 1 taljanska lira 2 Din 98 p; 1 avstrijski šiling 7 Din 98 p; 1 vogrski pengő 9 Din 93 p. Dinar je vreden v Cürihi 9.13.

Sune gobe,

belice, maslo, puter kúpüje po naj-višioj dnevnoj ceni trgovina FRANC SENČAR, Ljutomer — Mala Nedelja.

Mašin

za štrikanje nogavic, okrogli, št. 8., v dobrom stani, prodam. JANIČ JA-NOŠ, Nuskova 22. p. Rogoševci.

Barve, laki, firneži

broci, pinzelni, olje i laki za bicikle i šivalne mašine dobite po fal ceni v specialnoj trgovini nasproti židovske cerkve v Murški Soboti.

Sprejemem vajenca

za kolarstvo. JOŽE ROUS, kolarski mojster Beltinci št. 128.

Dva dobriva pomočnika

za mizarstvo sprimem včas. IVAN REŽONJA, mizarški mojster Gaberje 131, p. Dolnj Lendava.

Prodaja ljutomerskih vin!

Prisilna uprava grajščine Gornja Radgona ima na prodaj okrog 70 po-lovnjakov vina izborne kakovosti let-nika 1928 po dnevnih cenah.

Čenjeni interesenti se naj oglase pismeno ali osebno pri g. ALOJZIJU PUHAR, županu v Žbigovcih kot prisilnemu upravniku, kjer dobe vse potrebne informacije.

V Gornji Radgoni daje informa-cije g. Dr. LENART BOEZIO, odvet-nik v Gornji Radgoni, ozir. okrajno sodišče.

Najboljši cement,

vapno, deske itd. odava po najnišioj ceni VEKOSLAV BRATINA, Križevci pri Ljutomeri. Odpro sem tüdi podruž-nico v Veržeji št. 5. pri A. Auer i se dobijo zdaj stalno tam tüdi cement, deske i cementne cevi vsakovrstne.

Prodajam vino

Poceni Jeruzalem Sve-tinje več sort belo ru-dečo od **5 Din. na-prej. 4 Din. šmar-nica** in se dobi dober jabočnik. Pitati pri

Zavratnik Alojz
posestnik vinograda
Ljutomer.

Oda se

približno 6 plügov prve košnje, slad-ke trave, pri glavnoj cesti pod ugod-nimi pogoji. Opita se v „Panoniji“ J. SUŠEC, Gornja Radgona.

Pozor!!

Delavcom naznanje.

Šteri bi šteli iti na žetvo na eden mejsac, naj se zglasijo včas. Sprimejo pri paleri

Štefan Andreč
iz Pečarovec št. 19.

Vsakovrstne surove in svinjske kože

kúpüje po najvišji dnevni ceni

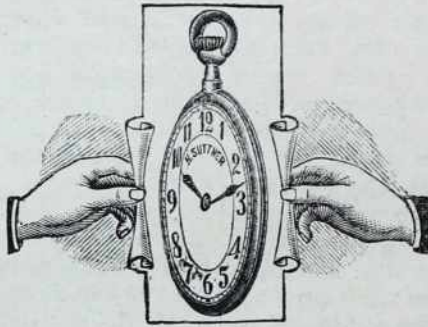
FRANC TRAUTMANN
Murska Sobotica Cerkvena ul. 191.

Podpirajte:
„NOVINE“!

Točno na sekundo

Štev. 100. Do-bra švicarska Anker-Re-mont Roskopf vöra samo 49 Din 60 p.

Prava Švicarska
Štev. 105. Pra-va Anker bü-dilka 16 cm. visoka samo 64 Din 20 p.

Štev. 111 z radijovim šte-vilnikom i ra-dijovimi kazal ci samo 69 D. 20 para. **Triletna garancija!** Nevarnosti nega! Ka ne odgovarja se vö mini, ali se pa penezi nazaj dajo.

Prave švicarske žepne vöre, vöre za na roko, büdilke, vöre z nihalom, lanceki, prstani, ringli i srebrni predmeti skoro po tvor-niški cenaj v ogromnojzbiri v velkom ilustrovanom ceniki, šte-oga dobite brezplačno, čepošlete Vaš natenčen naslov na tvrdko

H. SUTTNER, LJUBLJANA, 945.

Suttnerova „Iko“ vöra je vöra za celo življenje.

IVAN ŠEGA, M. Sobotica prek židovske cerkvi gospodarske, obrtne in industrijske mašine i potrebščine.

Lokomobil bencin, gasmotor - elektromotor - transmisije - žage - kugellegerje-gonilni jermeni, la. cilindarsko, auto olje i masti itd. **MLINSKE POTREBŠČINE,** vateki i vsi deli, koperej, trijeri, hamni, svila, gurte, peharčki, aufzug železje za cilindar, potače itd. **GOSPODARSKI MASINI,** mlatilnice, sejalni mašini, plügi, sadni i grozdni mlini, preše, sečkarji, reporeznice, pumpe, vetrenjače, vage itd.

Konurenčne cene!

Tüdi na rate!

Prvovrstno blago!

Že 32 let v službi betežnih i zdravih stoji Fellerov pravi milodišeči Elsafluid.

Za betežnoga

je Fellerov Elsa fluid zaneslivo hižno sredstvo i kosmetikum za čvštisanje bole-lin, šteroga de-o vanje hvali ne-šteto zahvalnic tüdi iz višioi kro-gov i iz daleš-ji krajov pri ostri bolečinaj v lici i celom tel, pri trganji v členkaj, pri bo-lečinaj zob glave, za ribanje pri re-matični bolečinaj, kak obveze pri ne-srečaj i pri vnogi drugi prilikaj, gde je hitra pomoč potrebna.

Odznotra nikelko kaplic na cukri lejša bolečine i dobro dene. Dobiva se po apotekaj kantica za 6 Din, dvojni glažek za 9 Din ali velka specialna kantica 26 Din. Po pošti konči eden pakec, štéri ma 9 pokusnih ali 6 dvojni ali 2 specialni kanti 62 Din. Šest takši pakov samo 250 Din vse že s poštninov i pakivanjom pri

Za zdravoga

zaneslivo obra-mbno sredstvo proti prekmerno-občvtilivosti za hladen zrak „a ječanje mišic i živecov za čr-stvitev zmešane moči, kak desinfekcijsko sred stvo za roke, lice, gobe, vüsta i dihala kak obramba od prehlada, našasti i gri-pe pri grgranji proti kaši, zamuknjeno-sti i tak naprej! Za nego glave kak do-datek dnevnoj vodi za pranje itd. o-

EUGEN V. FELLER
Iekarnar
STUBICA DONJA
Centrala 146 — Hrvatska.

Či pa štete meti tüdi kaj dobrog za Vašo prebavo, naročite obednim Fel-lerove dobro detajoče Elsa pilule: 6 skatlic 12 Din.

